

BİRİNCİ BOLÜM

Cıva adıyla bilinen vampir, barın dumanaltı olmuş tavanına doğru fırlattı elindeki bıçağı. Etrafındakiler, onun başını arkaya atışını ve ağzını iyice açarak bıçağın düşüşünü bekleyişini fal taşı gibi açılmış gözlerle izlediler. İçlerinden birkaçı çılglık attıysa da, Cıva gözünü bile kırpmadan bıçağı ustalıklı takip etmeye devam etti; sonra da tam zamanında ağzını kapayıp, bıçağı sivri ucundan beş santim yukarıdan dişleriyle yakaladı. Bıçağın hâlâ sallanmakta olan sapını herkes görsün diye de kendi etrafında yavaşça döndü. Sonra da onu ağzından çekip önündeki ahşap masaya fırlatarak dibine kadar sapladıktan sonra eğilip selam verdi.

Kalabalık çılgınca alkışlarken gururla sırtarak onları selamlayan Cıva, az ileride birkaç genç hanımla sohbet eden başka bir vampirin yanındaki koltuğa oturdu. “Gördün mü?” dedi. “Sana bunu yapabilirim demiştim.”

“Bu gecelerden birinde,” dedi diğer kan emici, “zamanlamayı iyi ayarlayamayacak ve boğazına saplanan bir bıçakla son nefesini vereceksin.”

“Yaşlı teyzeler gibi konuşup durma Wester,” dedi Cıva gülererek. “Bu tatlı yaratıkları korkutup kaçıracaksın yoksa. Bu

gece yataklarına yattıklarında bizim yüzümüzden kâbus görürlerse çok üzülürüm.”

“Bizi korkutmak için senin o sıkıcı hikâyelerinden fazlası gerekir,” dedi hanımlardan biri alaycı bir tavırla. Fakat az önce tanık oldukları gösteriden etkilendiklerine şüphe yoktu.

Çok şık gri bir takım elbise giymiş, turuncu saçlara ve büyüleyici bir gülümsemeye sahip bu tuhaf adama yanaşan bir başka hanım, “Senin gerçek adın ne?” diye sordu.

“Bu sırrı yalnızca *çok* özel dostlarıma açıklarım,” diye mırıldanan Cıva, yanakları kızaran kızın kulağına eğilip, “*Larten Crepsley...*” dedi fısıltıyla. Sonra da hancıdan bir testi şarap daha istedi ve hep birlikte keyifli bir gece geçirdiler.

Wester akşamdan kalma bir halde, Larten’dan önce uyanıp geceyi geçirdikleri han odasının penceresine doğru sendeleyerek ilerledi. Perdeyi aralayıp dışarıya baktığında üzerine güneş ışığı vurunca tıslayarak yeniden sıkıca kapadı perdeleri. Dışarı çıkabilmeleri için birkaç saat daha beklemeleri gerekecekti. Güneş, vampirleri anında öldürmüyordu; ama birkaç dakika içinde ciltlerinin kızarmasına, bir saatten az bir süre içinde de dayanılmaz bir acı hissetmelerine yol açıyordu. Güneş ışınlarına iki üç saat maruz kalan bir vampirden ise kömürleşmiş kemiklerden başka bir şey kalmıyordu geriye.

Wester içi su dolu genişçe bir çanakta yüzünü yıkadıktan sonra duvarda asılı aynada sakalını inceledi. Tıraş olmak vampirler için zorlu bir işti. Normal jiletler bu çok sert kıllara işlemiyordu. Larten ile birlikte birkaç sene önce özel yapım çok keskin usturalar satın almışlardı ama Wester kendisinin-kini seyahatlerinden birinde kaybetmişti. Larten’ın usturasını

ödünç almak istemişti Wester; ama kendisinden yaşça biraz büyük olan vampir, ona eşyalarına sahip çıkma vakti geldiğini söylemişti. Şaka yapmıştı tabii, ama arkadaşına kendisini yalvarırken görme zevkini tattırmak istemeyen Wester o günden sonra sakal bırakmıştı.

“Aaah, başım!” diye inleyerek yatağında doğrulan Larten, hemen sonra yeniden uzandı. “Saat kaç?”

“Uyanmak için çok erken,” diye homurdandı Wester.

“Dün gece ne kadar içtik biz?”

“Bu konuyu hiç açmasak daha iyi.”

Vampirler insanlara oranla çok daha yüksek miktarda alkol tüketebiliyorlar ve çok zor sarhoş oluyorlardı. Fakat Wester ve Larten çoğu gece doğalarına karşı gelmeyi başarıyorlardı.

“Tatlı kızlardı,” diyerek kıkırdadı Larten. “Bıçak numarama bayıldılar.”

“Bunu Ucubeler Sirkî’nde denesene,” dedi Wester kayıtsız bir ses tonuyla. “Orada epey ilgi çekebilir.”

Bir süre önce ikili, eski dostları Bay Uzun’a rastlamışlardı. Sirk ahalisiyle eğlenceli birkaç gece geçirmişlerdi; Larten da gösteride eski sihirbazlık numaralarından birkaçını sergilemişti. İlk başlarda biraz tutuktu gerçi, ama çabucak eski formunu yakalamayı bilmişti. Bir vampir için bile çok hızlıydı elleri. Zaten takma adı da buradan geliyordu: Arkadaşlarından biri zamanında ona parmaklarının cıva gibi hızlı hareket ettiğini söylemişti.

Larten ve Wester ilk kez katıldıkları Konsey’den sonra neredeyse yirmi yıldır dünyayı geziyorlardı. Sadece vampirlerin

yaşamları hakkında değil, kadınlar konusunda da çok şey öğrenmişlerdi. Bu konuda yavaş bir başlangıç yapmış olan Larten şimdi kaybettiği zamanı telafi ediyor; gittiği her yerde gülüşü, kendine olan güveni ve becerikliliğiyle hanımları büyülüyordu.

İkili zaman zaman efendileri Seba Nile ile görüşüyor, ama vakitlerinin çoğunu ya kendi başlarına ya da kendilerine yakın yaşlarda vampirlerle geçiriyorlardı. Vampir standartlarına göre oldukça genç sayılırlardı ve kendilerini vampir kavmine adamadan önce insanların dünyasını iyice tanımaları için efendileri tarafından serbest bırakılmışlardı.

Odalarının kapısı aniden büyük bir gürültüyle açıldı. Wester savunma pozisyonu alıp hızla döndü; ama içeriye girenin sarı saçlı, iri yarı bir vampir olduğunu görünce rahatladı. Yebba'ydı gelen. Birkaç aydır onlarla birlikte seyahat ediyordu Yebba, ancak birkaç gecedir ortalıkta görünmüyordu.

“Boğazım kurudu!” diye bağırان Yebba, Larten’ın yatağını tekmeledi. “Kalk hadi lanet olasıca, kalk da bana eşlik et!”

Esneyen Larten, “Wester güneşin henüz batmadığını söylüyor,” dedi.

“Umurumda değil,” diyen heybetli vampir, hemen sonra bir ayı gibi kıçüstü yere çöktü ve sersemce gözlerini kırparak boş gözlerle etrafına bakındı.

“Dün gece biraz fazla mı içtik?” diye sordu Wester gülümseyerek.

“Aynen öyle,” diye homurdandı Yebba. “Bir kadın kalbimi kırdı. İçip derdimi unutmaktan başka ne yapabilirdim?”

“Yine mi kalbin kırıldı?” diye sordu Wester şaşkınlıkla. “Bu sene dördüncü oldu sanırım.”

“Aynen...” Yebba’nın gözlerinde yaşlar birikmişti şimdi. “Vampirler aşık olmak için yaratılmamış sanırım.”

“Bu sefer ne oldu?” diye sordu Wester muzipçe. “Onu ısır-
dın mı yoksa?”

“Hey, o sadece bir defa oldu,” dedi Yebba kaşlarını çatarak. “Ayrıca bir kazaydı.”

“Hangimizin başına gelmedi ki?” dedi Larten, yatakta dirseği üzerinde doğrularak.

Kaşlarını çattı Wester. “Ben senin hanım arkadaşlarından birini ısırđığını hatırlamıyorum.”

“Hayır ama bir seferinde...” Hafifçe öksürüp kızardı Larten. “Unutun gitsin.”

“Anlat hadi!” dedi Wester keyifle. “Hadi ama Cıva, dostumuz Yebba’ya destek ol biraz.”

“Pekâlâ, birkaç yıl önce hana dönmediğim geceyi hatırlıyor musun?”

“Bu dediğin her ay bir kere oluyor,” dedi Wester.

“Evet ama bu farklıydı,” diye çıkıştı Larten. “Bir kızla birlikteydim ve içkiyi biraz fazla kaçırmıştım. Hana dönerken çok acıktığımı hissettim ve biraz kan içmek için birinin evine girdim. Ama çok gürültü yapınca ev sahibi kadını uyandırdım. Kadın avazı çıktığı kadar bağırmaya başlayınca da onu susturmadan odadan kaçtım.”

“Neden yüzüne üfleyip bayıltmadın onu?” diye sordu Wester.

Larten omuz silkti. “Sarhoştum. Vampir nefesini tamamen unutmuşum. Ben daha ne olduğunu anlayamadan bir kalabalık toplanıp beni kasaba dışına dek kovaladı. Neredeyse açık alanda kapana kısıлып diri diri yakılacaktım.”

Wester ve Yebba kahkahalarını durdurmayı başardıklarında, “Neden vınlamadın peki?” diye sordu Yebba. “İyice hızlanıp gözden kaybolduğun takdirde sana zarar veremezlerdi.”

Larten’ın yüzü daha da kızarmıştı şimdi. Wester bu soruyu onun adına cevapladı. “Sarhoşken vınlamıyorum. Yönünü ve dengesini bulmayı beceremediğinden hızlı koşamıyor.”

İkili yeniden kahkahaya boğuldu. Larten ise öfkeyle kaşlarını çatmıştı ama dudaklarının kenarları istemsizce titriyordu. Bir süre sonra dayanamayıp o da gülmeye başladı. Kahkaha krizleri geçtiğinde, Wester yiyecek ve bira almak için aşağıya indi; sonra da üçü birlikte bir kez daha hanlarda, barlarda ve oyun salonlarında heyecan aramak için güneşin batmasını beklemeye koyuldular.